

ПЕРЕДПЛАТА на „РУСЛАНА“
вносить: в Австрії:

на цілий рік 24 K
на пів року 12 K
на чверть року 6 K
на місяць 2 K

За границею:

на цілий рік: зі щоденною ви-
сылкою 7 доларів або 14 рублів;
з висилкою двічі в тижні 6 до-
ларів або 12 рублів; з висилкою
що суботи 5 доларів або 10 руб.
Пощиною число по 10 сотиків.

Телефон Редакції ч. 1484.

Конто почт. щадниці ч. 98.704.

РУСЛАН

християнсько-суспільний дневник.

„Виреш ми очі і душу ми виреш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш,
бо руске ми серце і віра руска“. — З Русланових посьміє М. Машевича.

Виходить у Львові що дня крім
неділь і руских свят о 5 год.
по полудни. — Редакція, адміні-
страція і експедиція „Руслана“
при ул. Хмельовського ч. 15, II.
поверх. Експедиція місцева
в Агенції Соколовського в пасса-
жі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише на
передплату засторогу.

Рекламації лише неопечатані
є вільні від пошти. — Оповісті
звичайні приймають ся по ц. 2
20 с. від стрічки, а в „Надіста-
нім“ 40 сот. Подяки і приватні
донесення по 30 сот. від стрічки

Парламентарний розлад.

(X) Другий народний парламент, як ми
не раз уже зазначували, представляє вельми
сумний образ внутрішнього розладу. Похожий
він на корабель без доброго керманіча, ко-
трим кожда філя, що напливе, кидає то в
сея, то в той бік і де він таким способом
причальє, ніхто наперед не вгадає. Отже й
тут нема певної, сталої більшості парламен-
тарної, котра би своїм обов'язком вважала
уложити наперед об'єднану програму праці і
її виконати, нема керманіча, котрий станув
би на чолі сей парламентарної більшості і по-
провадив її прямим шляхом наперед витче-
ної цілі.

Вправді є в народнім парламенті „рада
сеніорів“, котра обговорює з президією і пра-
вительством програму законодавчої праці і
укладає денний порядок, однак мимо того
дуже часто все те вириває ся до гори коре-
нем паслідком недостатці проводу в палаті.
Так було минулого тижня в п'ятницю, коли
вже многи послы квапили ся відхити домів
і ряди їх вельми прорідили ся, витворила ся
случайна більшість, котра в суперечности до
постанов ради сеніорів ухвалила перевести
розправу над відписів мінїстра скарбу на
інтерпеляцію в справі видання гратисових ак-
цій Штаєрскою витворною оружя. Сей ви-
творні розходило ся о те, щоби обезпечити
ся перед стягнем від неї наміреного нового
податку від акцій і дивіденд. Можна було на-
перед предвидіти, що з сей розправи нічого
не вийде, бо після регуляміну не можна па-
вить ухвалювати ніякої резолюції, але навіть
проти капіталістичних підприємств бесідники
опозиційні не так то дуже завзято ви-
ступали.

Всеж таке перевернене слуцаине денно-
го порядку вказує на безголове в палаті, а
походить се звідси, що, як загально відомо,

многи послы зовсім або лише в ряди-годи
являють ся на засідань. До полудня сьак-так
палата заповнена послами, але після обіду
дуже часто розбредуть ся так, що всякі не-
можливости можуть тоді приклучити ся.

Подібний розклад проявив ся, ще на
більші розміри при голосованні над внесення-
ми комісії для усунення дорожні. Проявив ся
такий розлад і заколот, що справді не знали
послы, як і над чим голосують, так що по-
ухвалювано зовсім безсмысли і суперечні з за-
конними і договорними зобов'язаннями держа-
ви постанови, а коли відтак послы після го-
лосованя розглянули ся в тих суперечностях
і безсмыслиях, проявило ся серед них вели-
ка безрадність і невдоволене. Одно сторонни-
цтво докорювало другому, в палаті і в кульо-
арах доходило до острих перепалок поміж по-
слами, а загальне вражінє стало таке, що
теперішня палата в нинішнім стані не промо-
жна зовсім до якоїсь позитивної, сьвідомої
цілі роботи законодавчої.

Занепад не тільки інтелігенції, спосібнос-
ти і охоти до праці, але й почуванє прилич-
ности вельми яскравий, став вельми сумним
сьвідомством для народного парламенту, коли
его порів'яли з так строго осуджуваним пар-
ламентом куріальним.

Народний парламент не вперший раз у-
же не соромив ся прийняти зовсім спокійно
виплату дият за чверть року мовчаня і без-
робітя, а ні одно сторонництво в так муче-
і незалежне, щоби виступати державні інте-
реси і сьільні інтереси народів в горі і в до-
лині. Виявило ся, що демагогічний радикалізм,
зовсім приглушений поважні і реальні справи і
потреби народні, а в державних справах пока-
зував ся народний парламент лише перепону-
ю і завадою.

Можна собі тепер уявити, при таких
розладах і розстрою, чи народний парламент
покаже ся спосібним до полагоди таких ве-

ликих і трудних справ, як військова і подат-
кова реформа, як приготовлювана мінїстер-
ством судівництва зміна карного закона, на-
коли при голосованні над звичайними резолю-
ціями настає такий заколот.

Як треба би подбати про наших переселенців перед їх виїздом з краю?

(Δ) Основної релігійної і суспільної науки
потребують передовсім наші переселенці. На-
ші переселенці, поповнивши до міста, показують
ся задлятого так мало відпорними проти вся-
кого напору на них ріжних небезпек, бо зви-
чайно ніхто в рідній хаті, в школі або церкві
не звертає їх бачности на способи до охоро-
ни проти сих небезпек.

Родичі повинні домашнім вихованем так
впливати, щоби діти їх не тільки з послуху
або навички сповняли релігійні обов'язки, але
з власного переконаня, з сумлінности і харак-
терности.

Треба в них розбудити і скріпити релі-
гійно-моральне почутє, а тоді і поза рідним
домом, в місті, чи на далекій чужині будуть
они скорше сповняти свої обов'язки. Однак
родинний дім і церква не зможуть самі ося-
гнути на селі потрібне релігійне і суспільне
взгодуєнє молодіжи, що виийшла із шкільно-
го віку. Для тої цілі потреба по селах за-
кладати товариства або братства
парубків і товариства або
братства дівчат. Тут буде нагода об-
знакомити молодіж з життям, его вимогами і
небезпеками. Так виховані молодіжи дамо
охорону проти небезпек міста і чужини.

Наперед обд'мані порученя переселенців.
Сьвященники або учителі повинні давати пере-
селенцям порученя до таких людей в місті,

котрі радо занялиб ся заходами. Се може
діяти ся двома способами.

В інших краях, н. пр. в Німеччині, вже
від довшого часу є звичай, що сьвященники
дають переселенцям з села поручні письма до
сьвященника в новім осідку, або до предсідни-
ка чи до старшини сего товариства або брат-
ства, котрого членами повинні би сї пересе-
ленці стати в місті чи взагалі на чужині.
Сей сьвященник, предсідник або старшина то-
вариства чи братства повинні заопікувати ся
заходами до міста або на чужині переселен-
цями. Переселенці повинні все перед виїздом
з села взяти собі від сьвященника з своєї
громади таке поручне письмо.

В кождім повіті повинно би бути осно-
ване бюро переселення, в котрім правильно зго-
лошувано би з усіх громад повіта імена пере-
селенців і їх адреси в новім осідку. Скільки
можливо, повинно се діяти ся перед пере-
селенням, а на всякий спосіб зараз після пере-
селення. В кождій громаді переселенний комітет,
утворений з сьвященника, учителя, учительки
і т. д., повинен займатися таким зголошу-
ванем переселенців.

Осередком зголошуваня могла би бути
н. пр. канцелярія філії „Просьвіти“ в повіто-
вім місті, або якогось иншого народного то-
вариства, котрі подавали би імена зголоше-
них до відома таким товариствам в столиці
н. пр. у Львові, або до осередного бюро в
промисловім, чи робітничім окрузі до котро-
го малиб виїхати переселенці.

Ті бюро мали би передати сї адреси за-
раз дотичному сьвященникові (такі вже є в
русских диєцезіях і в Німеччині установлені)
або комітетові пань для опіки над дівчатами
(на залізничних двірцях) ітн. Сї малиб заопі-
кувати ся переселенцями і подати їм першу
пораду і поміч.

В многих містах н. пр. в Німеччині ка-
жуть собі сьвященники з міського мельдунко-

Ант. П. Чехов.

ЖЕБРАК.

(Конець).

Дальше він бачив, як лже учитель і лже-
студент сів на колоду і підперши кулаками
свої червоні щокі, над чимсь задумав ся. Ба-
ба кинула до его ніг топір, зі злобою плюну-
ла, і судячи по руках уст, почала ганьбити.
Обірванець потягнув нерішучо до себе одно
поліно, поставив его між нога і несміло тпоп-
нув по нїм топором. Поліно покотило ся і упало.
Обірванець потягнув его до себе, подув на
свої озяблі руки і знов тпопнув топором з та-
кою обережністю, як би бояв ся ударити се-
бе по калюшці, або відрубати пальці. Поліно
знов упало.

Гнів Сквиорцова вже минув і ему стало
трохи прикро і соромно за се, що він заста-
вив чоловіка розвіжненого, п'яного, а може
бути, і хорого, займатися на холоді тяжкою
роботою.

— „Ну, нічого, нехай... — подумав він,
ідучи з Ідальні в кабінет. — Се я для его ко-
ристи.“

В годину пізнішє явила ся Ольга і до-
несла, що дрова вже порубані.

— На, віддай ему пів рубля, — сказав

Сквиорцов. — Коли він хоче, то нехай при-
ходить рубати дрова кожного першого. Робота
все найде ся.

На першого явив ся обірванець і знов
заробив пів рубля, хоть ледви стояв на ногах.
З того часу він почав часто показувати ся на
подвір'ю і за кождим разом находили для него
роботу: то згортав він сніг на купу, то прят-
тав в шопі, то витріпував порох з коврів та
матераців. За кождим разом він діставав за
свою працю 20—40 копійок, а раз навіть ви-
слано ему старі сподні.

Коли Сквиорцов переносив ся на друге
мешканє, він наняв его до помочи при укла-
данні і перевозі меблів. Сим разом був обір-
ванець тверезий, сумний і мовчавий; він
ледви доторкав ся до меблів, ходив, опустив-
ши голову, за возами а навіть не старав ся
удавати роботу, а лише корчив ся з холоду і
мішав ся, коли ізвошки сьміяли ся над его
лїнївством, безсильністю і подертим, пань-
ским пальтом. Після перевозу Сквиорцов велів
его покликати до себе.

— Ну, я бачу, що мої слова поділяли на
вас, — сказав він, подаючи ему рубля. — Ось
вам за вашу працю. Я бачу, що ви тверезі і
охочі до роботи. Як вас зовуть?

— Лушков.

— Я, Лушков, можу вам дати иншу ро-
боту, чистішшу. Чи можете писати?

— Можу.

— Так ось з тим письмом виїдете зав-

тра до мого товариша і одержите від него пе-
реписку актів. Працуйте, не пийте, не за-
бувайте того, що я вам говорив. Працуйте!

Сквиорцов, вдоволенний тим, що направив
чоловіка на дорогу правди, потіпав Лушкова
по плечах і навіть подав ему на працює ру-
ку. Лушков взяв письмо, пішов і вже більше
не приходив на подвірє за роботою.

Минуло два роки. Раз стояв Сквиорцов
біля театральної каси і платив за білет, коли
нараз побачив рядом з собою маленького чо-
ловічка з баранковим ковнїром і у витертій
шашці з морських пісв. Чоловічок вїжно попро-
сив у касєра білета на галєрию і заплатив
мідяними пятаками.

— Лушков, се ви? — спитав Сквиорцов,
пізнавши в малім чоловіці свого давнішого
рубача. Ну, як? Що поробляєте? Чи добре
вам живе ся?

— Нічого... Служу тепер у нотаря, дістаю
35 рублів на місяць.

— Ну, то слава Богу. І знаменито. Радую
ся за вас. Дуже, дуже я радий, Лушков! Пре-
цїнь ви в певній степені мій похресник. Таж
то я вас направив на добру дорогу. Чи памя-
таєте, як я вам докучав? Мало ви тоді у ме-
не під землю не провалили ся. Ну, спасибіг,
голубчику, що моїх слів не забували.

— Спасибіг і вам, — сказав Лушков. —
Як би я тоді до вас був не прийшов, то й до
сеї пори називав би ся учителем, або студен-
том. Так, у вас я спас ся, вискочив з ями.

— Дуже, дуже рад!

— Спасибіг за ваші добрі слова і за ді-
ла. Ви тоді знаменито говорили. Я вдячний
вам і вашій кухарці; дай Боже здоров'я тій
добрій і благородній жінці. Ви прекрасно го-
ворили тоді, я вам зобов'язаний дуже по ко-
нець життя, однак спасла мене в дійсности ва-
ша кухарка Ольга.

— В який спосіб?

— А, таким способом. Бувало, прийду до
вас рубати дрова а она начне: Ах, ти п'янице!
Окаянний ти чоловіче! І нема для тебе погн-
бели! А опісля сядє напротив, засумує ся,
глядить на моє лице і плаче: Несчастливий ти
чоловіче! Нема для тебе радости на тім сьвітї
та і на другім, п'янице, в пеклі горіти будеш!
Нуждений ти! І так беззастаново, знаєте.
Кілько она попсовала собі крови і сліз проли-
ла задля мене, я вам навіть сказати не можу.
Але головне, що она замість мене рубала дро-
ва! Таж я у вас, пане, ні одного поліна не
розколив, а все она! Чому она мене спасла,
чому я змінив ся, дивлячи ся на неї і пити
перестав, не можу вам пояснити. Знаю лише,
що від її слів і благородних поступків в душі
моїй довершила ся переміна, яка мене попра-
вила і ніколи я сего не забуду. Однак пора,
вже давонька.

Лушков поклонив ся і пішов на галєрию.

Переклад **

В. Адамский Дивани. — Портієри. — Фіранки. — Стори. — Волпе femme. — Матерії мебльові.
Львів, Готель Жоржа

Ціни знижені.

вого уряду безплатно або за незначною оплатою що тижня давати адреси всіх заможних переселенців свого обряду. Тоді зараз відвідують переселенців священники або члени старшини відповідного товариства добродійного або суспільного і обзнакомлюють їх з місцевими добродійними товариствами й інституціями.

Справдешні приятелі руского народа повинні би подумати про таку опіку для наших переселенців, наколи наш народний капітал не має марнувати ся і пропадати, наколи рускі люди не мають бути лише навозом для розсадника чужої культури і могутності. А колиби такі у нас заведено уладження для опіки наших переселенців, тоді й род і ч і сих переселенців повинні би ними користувати ся, щоб їх діти чи то в місті, чи на чужині мали потрібну і конечну опіку і охорону. Родичі й в такім случаю повинні би подбати, щоби їх сини і дочки перед виїздом зголосили ся на прощане у священника, учителя чи учительки і подали наперед адресу будучого нового осідку. Колиб се молоді занедбали, то обов'язком їх родичів булоб подати їх адресу священникові.

Переселенці певно дуже радо гляділиб такої помочи, котру би їм подавано безплатно. Тоді не чулиб ся опущеними і безпомічними в місті або в чужині і мали би в потребі і пригоді пораду і підпору.

Прочтавши отсі наші замітки, скаже не оден: де нам такими справами займатися, де ми маємо людей до того, де у нас є така організація? Отже на се скажемо, що се очевидно не легка річ, але її треба зробити, треба упорядкувати, наколи сотки і тисячі руских душ не мають пропадати для спасення і для народу. Отут ми звернемо ся до всіх тих 400 священників, що то так глянули неприхильними очима на християнсько суспільну організацію, що ледви що заклонули ся і спитаємо їх, чиж ви подумали про такі справи, чи ваші дотеперішні організації в таких важких справах забезпечили наш нарід перед небезпеками і шкодами та втратами, на котрі він виставлений наслідком такого громадного переселення, що відбуває ся рік річно з такою весною? Не помилимо ся, коли скажемо що ні! Отже чиж не лежить у нас ще неоднотиме поле облогою, чи не потреба у нас ще сил охочих до народної роботи на воєних царинах, а особливо в християнсько-суспільнім напрямі? Отже закінью партійне засліплене і ненависть, та злобу а вознім ся до позитивної реальної роботи, бо жатва многа, але робітників мало!

Допись із Старого Самбора.

(Вопль і риданіс недобитків).

Захотілось прекрасному Глебовічкому в спілці з ріжними Кудіями, Шемердяками та Горнічкими і другими, щось написати в „Голосі Народу“. І по тяжких трудах зліпили допись „Отъ Старого Самбора“, щоби тим способом дати світу знати, що їх рід ще не загинув, та щоби оказати свою приязнь своїм опікунам всепольським — а доне-чи Українцями — о. парохом.

Ми би на такі нісенітницї не відзивали ся, але як раз хочемо вказати, якою то правдою воює ся чесна компанія, від котрої втекли майже всі селяни в повіті старосамбірським, а лишилась при них мала горстка нерозумних міщан і то лиш за горівку, пиво та т. п. Бо коуж не відомо, що в Старім Самборі москвофілство диме ще підливане алкогольом і піддержуване „пособіями“ і ласками „господинів“.

Справді, що старосамбірські міщани жили в згоді, як би не та чесна компанія не підтримувала в них духа незгоди. Як раз з приходом Впр. о. Ленкого настав зворот до ліпшого, бо їх заходом втримано пиятику в братстві, котра відбувалась в братським домі. І треба бути безличним, щоби Впр. о. Ленкому закинути бодай крихтиту роботу на школу братства — котре в під зарядом церкви. Своїми проповідями, повними любови, зрозу-міння ідеї Христа виступив против пиянства.

та марнотравлення гроша, мудрими зарядженнями спинив бодай в часті марнотравство.

Правда, чесна компанія хотілаб бачити, щоби Впр. о. Ленкий запивав ся разом з своїми парохіями, всеполюками в Бруха — а опісля у Свеніцького до білого рана, не зважаючи навіть на Службу Божу, та на спілку бив ся з ріжними Лішками, як сего практикував оден отец з чесною компанією.

Не могутчи під тим зглядом нічого Впр. о. Ленкому закинути, чесна компанія бурить ся, що Впр. о. Ленкий уміє шанувати свою честь священничу, та не думає держати з нею спілку.

Чванить ся дописуватель в Г. Н. що всі міщани належали до Общества Качковського, та нарікає, що їх Впр. о. Л. викинув з братського дому. Відай сам дописуватель був тоді неспритомний з своєю чесною компанією, бо якось не памятає, як то самі брати викинули членів Общества з братського дому за се, що „братія“ підхмелена почала зневажати і бити самих членів братства, своїх добродіїв, котрі давали даремно приміщене Обществу.

Жаль дописувателю, що ему не удалось влізти в заряд „Народного Дому“ і „Позичкового Товариства“.

Що за претенсія?

Коли закладано „Позичкове тов-о“, то чесна компанія глузувала собі зі всего, ба навіть підбунтувала міщан, щоби не давали уділів, щоби тим способом не наїшлося 10 членів потрібних до заложення товариства. Так, що аж Полюк дав оден уділ, щоби доповнити брак десятого члена.

Цілих 8 літ Впр. о. Ленкий держав касу у своїм домі безплатно і сам нею заряджував, щоби лиш товариство могло розвинути ся. Формально тряс ся над кожним сотиком, щоби его не змарнувати. Колиж злобні бажання чесною компанією не сповнились і товариство піднеслось, тоді дістала компанія оскомини на него та плаче і ридає, що „Народний Дім“ та позичкове товариство не поцалось в їх руки.

Ще того не стало, щоби кількох каринників могло розказувати цілому повітові. Ого, на вас вже всі пізнались і решта міщан вас не задовго покине.

Та аж сміятися треба над дикою претенсєю дописувателя, щоби Впр. о. Ленкий йшов сповідати до шинку підхмеленого Д. Я. рему, котрого потурбували в шинку міщани.

Так є, Впр. о. Ленкий пішов его сповідати сейчас, але як его принесли до дому, бо в шинку і то нетверезого між другими пияни-ми не в силі сповідати чесний священник.

Що більше, дописуватель хотів, щоби парох позваляв робити з дому Божого місце політики, і московського торгу! Ба, ще би хотіла чесна компанія, щоби про їх зделки ніхто не знав. Не треба було доносити — таж о всіх наших зделках воробії на даху співали. Чи ви думаєте, що селяни з Лівини, Білича, Лужка, Тершова такі темні не знають про ваші діла? Ей не тягніть нас за язик, бо ми прилюдно виспівалимо про ваші зделки. І ми не будемо послугуватись ложною та відумками, але точно зі свідками, подамо скількість, де, як, що, а тоді найдете прибіжище хіба в Росії, але поки що так ту з вами зроблять справу.

Радимо про те чесній компанії сидіти тихо, щоби вам хто пальців не прискринив — бо закам вовка понесуть, щ би перше вас се не стрінуло. На разі подаємо тих кілька уваг, а в потребі скажемо більше.

Міщани зі Ст. Самбора.

Допись з Криниці

(Новосандеччина).

(Депо про соборчик).

Кажуть люди, що горбатого й могила не вирівняє. Таке і з нашими москвофілами — священниками.

Ось скликано соборчик до Криниці в справі заради ширено схизми. Та щож! З початку отці навіть не хотіли нічого радити, бо

мовляли — у них схизми нема — тож нема чого вовка викликати з ліса. Забули бідні про хмару схизматичких брошур, часописів (які самі ширять) та писем тисячами розки-нених по їх селах, зголошень до староства переходу на православє (в Гривові); не знають навіть про тих парохіян, що схизматиками повернули з Америки. Але по довшій нараді, щоби щось ухвалити, рішили схизму поборо-вати і не підкопувати поваги священникам Українцям. Навіть руки собі подали.

Та був се поцілунок Юди.

Бо ось під час того самого соборчика краснорічливий о. Гнатшак знаний з похоро-ну бл. п. о. Парилевича, в своїй бесіді накин-нув ся на власть свою (гору), закидуючи їй фарисейство. А коли о. декан піддав гадку, щоби Епископови виразити преданність, то під-ніс таку бучу, що здавалось, що захорює з того.

Що більше, навіть промовляв за куль-том не лиш св. Йосафата (котрий — як ка-зав — „бо і він не без крови), але казав го-лосити народови про святих отців „Автоке-фальних“ церков св. Йоана, Григорія і Ва-силія“.

По тім скінчив ся соборчик.

З державної ради.

В дальших нарадах над військовою пред-логою п. Єржабек (христ. сусп.) зазначив на вчорашнім засіданні, що введене дволітної служби є сповненням давнього домагання насе-лення, але полекші є зв'язані з такими значни-ми обмежнями, що принайменше в перших літах обов'язку військової служби не велика наступить зміна.

Пос. Сесардіч (хорв. п. права) жа-лував ся на невдячність зглядом Хорватів, котрі такі великі жертви поносять для дер-жави, а є віддані на ласку і неласку Мадярв. Навіть військовий заряд робить суроти Мадя-рів уступки.

Пос. Соммер (нім. рад.) заявив, що недостойним є австрійського парламенту зво-лікати довше з полагодою військового закона, тому лише, що Угри роблять труднощі. Зая-вив ся проти військової провізорії, яка нало-жила би лише тягарі. Виступав проти без-зглядної політики яких змагання вимірені про-ти династії, а зміряють до самостійности угор. держави.

На сім відложено наради і замкнено за-сідань; сідуюче у вторник.

Між внесеними запитами находит ся запит п. Галья в справі ліпшого приміщення по-вітового суду в Тернополі. Пп. Гломбінський і Заморський поставили внесок в справі осно-вання лісової академії у Львові.

Просимо домагати ся „Руслана“ по всіх реставраціях, каварнях, торговлях і приєдну-вати нам нових передеплатників в кругах сво-їх знайомих.

Політичний огляд

Заграниця.

Страйкови в Англії не знати кінця. Пере-говори між працодавцями і робітничими представниками з і р в а н і; яким шляхом пі-де дальше справа страйку, не знати. Певною річчю є, що в рядах робітників нуртують вже протистрайкові струї а в деяких місцевинах взяли ся страйкуючі робітники вже до праці. Се умучене і неохота до страйку між робіт-никами приневолить мабуть провідників страй-ку до уступок і до покінчення страшного в на-слідках страйку в Англії.

Зате в Німеччині нічого не змі-нило ся. Страйк триває в первіснім виді і си-лі; кажуть, що в областях, обставлених вій-ськом меншає число страйкарів, натомість в околицях, де війська нема і соціялісти мають перевагу, число страйкарів росте.

Щоби не дійшло до проливу крови, ви-

дали провідники трох гірничих союзів відоз-ву з візванем страйкарів і населення до удер-жування ладу, щоби не давати військови при-чини до урядованя.

Італійсько-турецка війна. Аж вчора прийняв італійський міністер заграничних справ амба-саторів Франції, Англії, Німеччини, Австро-Угорщини і радника російської амбасадивручив їм відповідь на запит великодержаві під якими умовами покинула би Італія війну. Є се — як звісно — відповідь на ак-цію, розпочату російським міністром Саконо-вом. Туреччина дала вже свою відповідь, а тепер також Італія. Без сумніву, що відповідь Італії так само неуривирама, як і Туреччини. Триполітанія — або дальша війна; і буде дальша війна.

Турецкий вожд в Бенггазі доносить сво-му правительству про стрічу з Італійцями, в якій побито ворога. З Турків лише 2 поране-но, за те здобули Турки багато коний і вер-хоблюдов.

По замаху на італій-ського короля.

Злочинний замах анархіста Дальби на італійського короля відбив ся голосним відго-моном в серцах цілої патріотичної Італії.

В італійській палаті послів представив предсідник міністрів подробиці замаху. Его промови вислухали послы стоячи. В оплесках і оваціях в честь ороля взяла участь також найскрайніша лівіція і публіка на галеріях. На внесок посла Лякави удала ся ціла палата послів іп сорго до короля і зложила ему і королевій желаня.

Те саме вчинив італійський сенат. За по-слами, що йшли на Квіринал до короля, по-ступали великі товпи народа і підносили ра-дісні оклики. Король був дуже вдоволений патріотичним настроєм населеня, говорив з кожним послом з окрема, розказуючи подрібно про цілу пригуду. В прийнятію послів взяла участь також королева.

Вчора рано зробили радісну несподіван-ку королеви ученики і учениці всіх римських шкіл, які числом 30.000 устроїли величаву маніфестацію перед Квіриналом, співаючи патріотичні пісні. Королівська пара з дітьми появляла ся кілька разів на балконі серед оваційних окликів молодіжи.

Рівночасно прибув на Квіринал похід робітників, несучи таблиці з написями: „Хай живе король“, „Хай живе Сабавдія!“ Король післав свого адютанта до робітників і просив, щоби вибрали депутацію, котру король прий-ме. Робітники вибрали депутацію з 4 членів, яка удала ся в робітничих одягах до Квіри-налу. Королівська пара прийняла робітників дуже щиро. Робітники вповіли, що жаде-н з них не знав справці замаху. Король відпо-вів, що знає про се і почав розказувати про цілу пригуду. Оден з робітників принав до-ніг королівської пари, але король візав его, щоби встав. Король попрощав ся з депута-цією, подаючи всім руку і заявляючи, що бачив на робітничих прапорах: „Хай живе король“!

Також рада міска (навіть найкрайні-ші соціялісти) явила ся у короля з гратуля-ціями.

Першу гратуляційну телеграму одержав король від нашого монарха Франц Йосифа І. Всі правительства і парламенти, навіть росій-ська дума, вислали гратуляційні депеші.

Аг. Стефанього доносить з Триполісу, що Італійці і Араби устроїли вчора мавіфе-стацію перед палатою губернатора з причини уратованя короля. Генерал Канева виголосив з балкону промову, яку прийнято ентузіа-стично.

Майор Лянг, якого влучила куля злочин-ця, має ся вже ліпше, а вчорашню ніч пере-спав спокійно. Італійські часописи подають цікаві подробиці про Дальбу.

І так: Справця замаху є се одиниця в високій степені екзальтованя. Его мати роз-казує, що він був все собі замкнений. В ди-

Що робимо нині вечером?

Часто чуємо в часі мясниць се питанє Вілповідь проста. За-купити грамофон сьвітової марки ПИШУЧИЙ АНГЕЛИК який перевищає що до якості всі інші подібні виробы. Шумні реклами конкурентних фірм завели вже неодного, бо дістав за дорогі гроші лихий товар.

Одинокий склад грамофонів і плит з пишучим ангеликом у

Йосифа Векслера

у Львові ул. Сикстуска ч. 2, ч. тел. 1560.

В Кракові, ул. Фльоріяньська ч. 25.

Філія в Кракові, ул. Гродзка 71.

Ті грамофони є примінені до новочасної техніки і всіх здобутків на тій області, про що кождий може пересвідчити ся. — Демон-страція без примусу купна. Цінники даром і franco. — Концерто-вий грамофон разом з 5 плитами с. є 10 знять коштує 50 К. Вся-кі плити, крім марки „Ангелик“ і „Зонофон“, куштують по 2 К.

Перерібки патефонів на грамофоні ангеликові.

тинних роках перебував тяжкі недуги, супроти чого трудно було на него впливати. Раз віддала його мати за брутальне поведіння в руки поліції. В останніх часах змінив спосіб життя і взяв ся за мулярку. Оноді ввечері прийшов до дому, читав „Тribun у“ і нічого не кажучи пішов спати. Рано встав трохи скорше і вийшов з дому. Мати не бачила у него зброї. Дальба не брав участі в політичній життю. Був караний кілька разів за крадіж, а також за побите родичів (!). Мати його висловлює великий жаль з причини замаху.

В мешканню Дальби переведено трусеняцію. Найдено його робітничу книжочку, з якої показало ся, що до оноді ввечері працював він мулярем при будівлі, а ввечері забрав книжочку, зголосивши ся як недужий.

При слідстві жалувал ся Дальба на товпу, що його подрапала. Відставленого его вночі до тюрми. При вході до тюрмної келії жалувал Дальба свого вчинку і вибух плачем. Відмовляв прийняття поживи. В тюрмі страдив Дальба зовсім пановане над собою, часто плаче і просить, щоб міг побачити ся з матерю. Кара, що грозить Дальбі, виносить 30 літ тюрми.

Загально пересвідчене, що Дальба мав спільників.

Просимо відновити передплату.

НОВИНКИ.

— **Календар.** В неділю: руско-кат.: Герасима; римо-кат.: Нед. середоп. — В понеділок руско-кат.: Конопа муч.; римо-кат.: Едварда. — Ві второк: руско-кат.: 42 муч. в Аморі; римо-кат.: Йосифа обр.

— **Послухання угорських політиків у цісаря.** З Відня доносять: Вчора о год. 10-30 рано був у цісаря на послуханню Ст. Тіша. По послуханню, яке трвало 5 чвертий години, вернув Тіша до готелю Сахера, а на запит відповів, що про перебіг послухання не може дати ніяких пояснень. Ввечері відіхав Тіша до Пешту.

О год. 12. в полудне прийняв цісар Людов. Лянга. Нині будуть у цісаря Кольман Шель, Юл. Андраши і Алядар Зіхи. Перший прибув до Відня оноді, а два другі вчора.

— **Ювілей кардинала Рамполі.** Оноді обходив кардинал Рамполі 25-літє одержання кардинальського достоїнства. Кард. Маріано Рамполі дель Тіндаро належить до найвизначніших членів св. кардинальської колегії. Уродив ся 17. серпня 1845 р. в Поліції на Сицилії. Ще Св. Отець Пії IX. іменував его в 1869 році помічником в секретаріаті для церковних справ, а пізніше пралатом. Від Св. Отця Льва XIII. одержав кардинальський капелюх і уряд секретаря стану апостольської Столиці. В останніх літах Папи Льва, вплив кардинала Рамполі набрав найбільшого значіння. В часі останнього „conclave“ вибір его не увінчав ся успіхом наслідком „veta“ Австрії, внесеного кардиналом Пузіною.

— **Тарасові обходи на Україні.** В Воронкові, переяславського повіту (на Полтавщині) торік вперше відправлено панахиду по Т. Шевченкові. Тоді всі селяни загомоніли про се, розпитуючи, хто се такий Шевченко, що він зробив... Селянам розказано, що се був чоловік, який стояв за народ і вивольоване его з кріпацтва, що він складав пісні про людську біду і т. ін. А оден дід розказував, що він пам'ятає, як Шевченко з Козачковським приїздив з Переяслава і намалював нашу церкву (церков стоїть більш 170 літ). Сі всі балачки зацікавили селян і от в сім році на панахиду 26-го лютого зійшло ся селян повна церква. Було урочисто відправлено панахиду, а після провадил ся листи й книжочки з біографією Т. Шевченка, видана „Часу“. — (Рада).

— **За обиду релігії.** Звісного в цілій Галичині Теодозія Марущака, якого вилево ся „Общество ім. Качковського“ засуджено долинським старостом на 8 днів арешту за скандали в часі богослуження в церкві в селі Княжолуці. Проти сего засуду виїс господи Марущак рекурсе до намісництва, а властиво не рекурсе в фактичній значінню, лише полемічну розправу на тему: чи можна господ. Марущакові „пронизити“ в церкві слова „помяни, Господи, православну віру, во віки віков“. Господи Марущак хотів доказати, що за те саме треба би покарати

всіх єпископів і священників. Госп. Марущак, який студіював теологію... в Княжолуці, а ділами доказував по цілій Галичині, яким духом „побожности і смиренности“ він овіяний, се зеркало русофільської релігійности. В нм відбивають ся як найточніше прямовання русофільства в релігійних справах: удаване рго його ехтерно невинного ягняти і нібито ревність для віри, а на ділі безсердечне підкопуване тих основ правдивої віри, на яких католицька Церква держить ся. Навіть проти священника-руссофіла, коли він ревнує в католицизмі, як от о. М. Авдикевич, парох Княжолуки, риють Марущаки демонстративно, як стверджує акт обжаловання, поводяться в церкві і викликаючи соблазнь... будьто з релігійної ревности.

— **Подорожніє тютюну** не вплинуло зовсім на зменшене консумції, яким відгрозували ся курці і чого зовсім слушно побоювали ся деякі круги. Міністерія оголошує, що від місяця липця, в котрім підвищено ціни цигар і тютюну, консумція зросла о 13%.

— **Чорносотенці любують ся в українських строгах.** „Земщина“ доносить, що до Петербурга приїхала депутація київських „союзників“ і привезла царевичови в дарі український народний стрій. Стрій складає ся з чамарки, шараварів з темно-синього сукна, шовкової вишиваної сорочки, червоного пояса, баранкової шапки і шеврових чобіт на срібних підковах. Стрій зложений в скриньочку. На скриньочці в срібна плита в формі українського ручника, а на плиті напис: Пресв'ятому царевичу Алексію Николаевичу отъ киевлянки-хохлушки изъ кружка женщинъ при киевскомъ Союзѣ Русскаго народа“.

— **Також журналістика.** Старокурсним русофілам і їх органам „Галичанинові“ і „Русскому Слову“ пішло вже з Петрової днини. Показником способу редагування „Галичанина“ може послужити 51. число, де оден по другім поміщено такі „публіцистичні кавалки“: Самоубійства, отравлення младенца, снова попался, опасный бандитъ въ арестѣ, изъ карнаго суда арестованіе убицы і т. д. Ізза недостатці статей серйозного і актуального змісту пише собі прекрасний Ніколушка великого рода укулічнї „писма изъ деревнѣ“ і так забавляє не многих впрочім ісповідників старокурсного напрямку. Посуха у старокурсних органах так велика, що „Галичанин“ передруковує „кавалки“ з „Русского Слова“, а „Русское Слово“ з „Галичанина“ — незавидно! Що має згинуті, то нидіє...

— **„Гурток християнської молоді“.** На Чернігівщині в останній час дуже ширить ся пиянство, найбільше пють денатурований спирт. Для боротьби з пиянством по селах заснують ся „гуртки християнської молоді“, якіми кермують вчителі та священники. („Рада“).

— **Виграв 200 000 К.** Головна виграва при останнім тягненню добродійної державної лотерії упала на візника в Станіславові Миросл. Кохановського. Щасливець сей, як зачувати, зовсім не думає змінити свого фаху, а лише замість фіяка з одним конем буде мати двокинку.

— **Демонстрація румунських богословів.** З Чернівців доносять: Оноді ввечері вдерли ся тутешні румунські православні богослови в числі около 60 до льокалю редакції часопису румунських демократів „Svaia popurului“ і зажадали демонстраційно, що хочуть побачити ся з редактором. Перестрашений редакційний слуга побіг сейчас по редактора, що є соймовим послом, Хісановіча і спровадив его до редакційного льокалю перед демонстрантів, які однак на его вид успокоїли ся. Причиною демонстрації було становище сей часопису зглядом румунського духовенства і семигородських богословів.

— **Штокгольм театральне місто.** Зі всіх столиць Європи має Штокгольм, в порівнянню до свого числа мешканців, найбільше театрів. Як доносить „Neue Theater Zeitschrift“, є там не менше як 13 театрів на 350.000 мешканців. Для порівняня треба згадати, що Християнії з 175.000 мешканцями має лиш два театри, підчас коли Копенгага з 450.000 мешканцями має аж 8 театрів. Відень з 2.200.000 мешканцями має лише 10 театрів; отже се також славне театральне місто має о три театри менше як Штокгольм, хоч своїм числом мешканців перевищує Штокгольм в шестеро. Берлін з 3½ мільонами мешканців має 30 театрів, таке саме число театрів має і Париж. М. В.

— **Хто марнує неужити,** замість зложити їх на Р. Т. П., марнує загальне добро.

— **Недостача жінок.** В англійських часописах, що виходять в Бостоні, Мас., появило ся в оголошеннях, що в місцевості Ортінг в стейті Вашингтон потреба кількасот дівчат для таможних хлопців і вдівців, бо жінок там дуже мало. На се зголосило ся до 900 дівчат і вдов, молодих і старих, багатих і убогих, які готові зараз виїхати до згаданої місцевости і віддати ся.

— **Арештоване небезпечного опришка.** Краківська поліція арештувала небезпечного опришка Я. Лесняка разом з его товаришем М. Трушом. Виявиле ся, що Лесняк ограбив в листопаді мін. року польського робітника в Берліні. Его спеціальною було заманювати сезонних робітників, котрі мали гроші, в відлюдні околиці та забирати їм їх оцадности, при чім не вагав ся допускати убійств. Сего опришка обвинувачують о сповнене убійства для грабежів мін. року в Бабицах.

— **Жертви готівкою** не звільняють нікого від обовязку жадання купонів Р. Т. П. і уживання товарів з маркою Р. Т. П.

— **Доробив ся Редактора татарської часописи „Хіла“** Муталіб-Заде в Баку, якої вишло всего три числа, засуджено на доживнєне заслание.

— **Найбільший залізничний дворець на світі.** В Липску буде ся залізничний дворець, що буде найбільший в розмірах на цілм світі. Кошти будівлі, покриті в часті правительством, виносять 135 мільонів марок. Дворець є вже на викінченню.

Оповіді.

— **Надача презенти.** Намісництво запрезентувало о. Теодора Любомира Левицького, завідавача парохії о Суході, на ту парохію цісарської надачи.

— **3 політехніки.** П. Василь Рижевский, родом зі Львова зложили II державний іспит на виділі інженерів львівської політехніки.

— **Іменованя** Міністер внутрішніх справ іменував секретаря краєвого правительств Євг. Тарновецького старостою, повітового комісара Ал. Кобилянського секретарем краєвого правительств на Буковині.

— **3 Дрогобича.** Надзвичайні загальні збори філії „Просвіти“ в Дрогобичі відбудуть ся дня 1, цвѣтня о 12. год. в кімнатах „Русского касина“ з оглядом на дивення: 1) Відчитанє протоколу з останніх загальних зборів. 2) Реферат: „Як будувати і вести читальні?“ 3) Звіт з діяльности уступаючого зиділу. 4) Вибір нового виділу. 5) Внесеня та запити.

Посмертні оповістки.

— **Никола Стетевич,** ем. пар. учитель, помер по короткій і тяжкій недугі у Львові дня 12. с. м. в 76. році життя. В. є. п.!

— **Юлія з Левицьких Чемеринська,** жена парохіа Пітріч, упокоїла ся дня 9. марта по довгий і тяжкій недугі в 46. році життя. В. є. п.!

— **А. Йосифа Рудкевича,** учен. III. року учит. семінарії, померла у Львові дня 15. с. м. в 18. році життя. Похорони відбудуть ся в неділю. В. є. п.!

— **Іван Кузема,** український журналіст, помер на грудну недугу дня 26. лютого с. р. в Дарлеканові, в уфінській губернії. Був душою української громади в Томську. Працював співробітником в сибірських часописах (переводив в „Омск-ім Вѣстник-у“) і київській „Раді“, де містив свої статі з повним підписом, а під псевдонімом Окс-енко. В. є. п.!

Наука, умілість і письменство.

— **В 51. роковини смерті Т. Шевченка** напечатала „Кієвская Мысль“ (ч. 57 статю В. Чолловця „Шевченко въ послѣдніе дни неволи“. В 10627. ч. „Южнаго Края“ поміщено статю проф. Н. Сумцова „Причина смерті Т. Шевченка“. — В Кутаїсі (Кавказ) виїшла в грузинський мові книжочка п. є. „Про Тараса Шевченка, українського діяча“.

— **Нові музичні твори.** Микола Лисенко написав музику до двох романсів Гребінки: „Човен“ і „Ні, мамо, не можна нелюба любити“ та до кількох романсів Нансона (в перекладі). — Я. Степовий написав музику до слів М. Рильського „Без хвилювань, без мук“.

Телеграми

з дня 16. марта.

Берлін. (ТКБ.). На полі військових вправ в Деберіц відбули ся вчора великі вправи в присутности шефа австр. генерального штабу Шемуи. У вправах брали також участь літаки.

Берлін (ТКБ.). Шефа австр. ген. штабу Шемуи відзначено орденом червоного орла II. кл. а его адютанта капітана Поля орденом черв. орла III. кл.

Сараєво. (ТКБ.). Вчора було ту ле не землетрясенє.

Християнія. (ТКБ.). Стортінг ухвалив кредит 136.000 К на дальші виправи Амундзена.

Тобольск. (ТКБ.). В повіті ішниськім найдено 34 замерзлі особи. 6 се жертви снігової бурі з дня 2. лютого.

Тельтів (Бранденбургія). (ТКБ.). Летун Вітте упав вчора підчас висідання з літака і погіб на місці.

Надіслане.

(За сю рубрику Редакція не відповідає).

На підставі § 19. зак. з дня 17/12 1862. ч. В. з. д. 1863. прошу о поміщенє в спосіб законом всказаний слідууючого спростованя дописи О. Поповича в рубриці „надіслане“ поміщеної в ч. 29. часописи „Руслан“ з 7/2 1912.

Не згідне з правдою єсть, якими я боронив О. Поповичеві вгляд у книгу контову парцеляції Городницької, хоть правдою єсть, що я книги тої, котра є підставою всіх рахунків з причин відомих О. Поповичеві а звязаних з винятком его листів з моїх актів не міг вдати до власних рук О. Поповича.

Не правдою єсть, щоб О. Попович не знав причини збільшеня коштів парцеляції, зато правдою є, що в листі О. Поповича з 20/2 1909. котрий у мене єще остав ся, пише О. Попович „Чую, що як електрика поділяло на людей заряджене з Стрілецькими, і бачу лагодять ся усі платити...“

„Є ще тут оден воробник, але не хочу „гризти... що день кого де вхоплю, чи у себе, чи у церкві, чи на улиці, лиш до одного мірю, — платіть — бо вас зліцитують — навить заявив я їм бойкот в молитві, бо непомірно мене гривє їх неплатність“ а в листі з 24/3 1910. пише дальше О. Попович: „4. пункт нашого контракту звільняє нас від всяких оплат, чи то (%) доки не буде все чисте а що так довго перетривалося, чей не моя вина але мабуть спілки (то є селян Олійника, Буджана і Лерепа) котрі чи самі, чи з надвижки могли б єї 8% по справедливости покрити, бо через то вся парцеляція застрягла, на них на рентові оселі між чекали і через те такі процента зросли — впрочім декларациєю з 22/6 1907... запоручили парцелянти всі кошта спричинені парцеляцією мені і Ви. Дру Окуневському звернути, тому прошу... ласкаво потрутити собі належне єще з загальної кноти — фонду парцеляційного“ — з чого всего чейже аж надто ясно виходить, що О. Попович знав причини збільшеня коштів парцеляційних а навить — зробивши без моєї інтервенції — сам план парцеляції предвиджував недобір і на ту ціль забезпечував ся декларациєю з дня 22. червня 1907.

Правдою єсть, що я зобов'язав ся за винагородженем 2 і ½ проценту (коли Банк лавуційний жадав за се 5%) перевести всю парцеляцію Городницьку то є зробити всі контракти з 122 селянами, виробити кредити для поодиноких селян і Паньства Поповичів, але не правдою єсть, щоб під тим „все“ розуміти належало — як то О. Попович очевидно тепер розуміти хоче, також заплату в процентах близько пів мільона корон до півтора року, коли люди зволікали з заплатою майже п'ять літ і я мусів довги покривати довгами, векслі по 200.000 корон жирувати по різних банках галицьких і буковинських на 8 і 9% і всіх термінів платности допильновати мусів, коли ніхто з парцелянтів Городницьких не включався і О. Поповича нічим не журив ся а противно, коли приходили терміни платности в буковинським краєвим Банку на 40.000 корон, в Дієстрі на 90.000, в касі оцадности у Львові на 20.000, в Товаристві кредитовім Городеньським на звизж 40.000 корон — то тогди голосило ся по селі „ми то всьо здали на канцелярію адвокату“ і канцелярія та мусі-

ла Бог зна що підприємати, щоб при та-
кій небувалій самім О. Поповичем сконстато-
ваній інерції і неслівності селян не допустити
до страшної катастрофи в селі і підорвання
публичного кредиту всіх повисших інституцій
фінансових.

Такого зобов'язання я ніколи не при-
мав — а мимого все виконав!..

Що з тих всіх конверсій і трансакцій
вийшли більші процента, як людям з разу до-
писувалося, що Банки що пів року а навіть
що чверть року капіталізували свої незапла-
чені проценти і звідти знов поставали збіль-
шені проценти, за се чей не може відповіда-
ти канцелярія адвоката! Не правдою єсть і
се рішучо перечу, будьтоби я був зобов'язаний
до ведення якихось рахунків парцеляційних.
до чого я уже зі звагу на мої обов'язки пу-
бличні поза канцелярією не міг зобов'язува-
тися — а правдою єсть, що всюди і всегда
такі рахунки ведуться або сьвященником, або
якимось інтелігентним селянином в селі, чо-
го я від О. Поповича допросити ся не го-
ден був.

Правдою єсть, що зразу сам О. Попович
взяв ся був до сих рахунків, сам з селянами
отаксував поля, сам уложив план парцеляції
з мнимою надвишкою 18.000 корон, котра від-
так показала ся ілюзоричною а навіть недо-
бором около 9.000 корон, але і правдою є, ко-
ли О. Попович зобавив, що кінці парцеляції
не сходять ся, передав в моїй несприятелі
і без моєї відомості всі рахунки мому кон-
ципентові і не хотів їх назад переняти, хотів
я усильно о се просив.

Не правдою єсть, якби О. Поповичеві
бракувала якась позиція амортизаційна 1368
корон і процент від Шаманських і щоб за се
мала бути моя канцелярія відвічална, не-
правдою єсть, якби О. Поповичеві належав
ся якийсь опуст від властителей в квоті 400
корон а противно правдою є, що властитель
п. Безнер в листі своїм до мене з 22. II.
1908 написав що до сих 400 корон слідуюче:
„Da es mir aber peinlich wäre, dass Euer
Wolg. mit Recht oder Unrecht sich verkürzt
fühlen sollten, so verspreche ich Ihnen... ex-
clusive des in den Punktation-
nen zugestandenen Honorariums von 400 Kr. weitere 600 Kr. zu zah-
len falls E. W. als Bürge und Zahler
dafür entstehen, dass der Restbetrag
für Horodnica spätestens bis 1. Jänner 1909
pünktlich eingezahlt werde.“

Розуміє ся, я все і доповнив!
Отже не О. Поповичеві опуст але гонор-
ар адвоката за зроблені контракти на
420.000 корон і поруку за 60.000 корон був
найвиразніше властителем признаний.

Правдою є, що деякі селяни були зра-
зу недовольні рахунком Дра Чировського і
отримали ся були з дальшого уплатою, але
рівню правдою є, що коли їх Начальник Су-
ду Городенського розрахував в Суді — всі
признали і всі уплатили — мимого того що О.
Попович від пів року в селі і на проповіді і
поза проповідю і лично і через дяка і через
свого второго брата агітує, щоб з ним лучи-
ли ся і навіть листи з грозьбами до селян
висилає, котрі відтак селяне до канцелярії
моєї приносять і я їх кожної пори показати
можу.

Не правдою є, будьтоби я був повномоч-
ником до парцеляції Городницької, противно
правдою є, що повномочником був О. Попо-
вич і комітет з 3 селян а сама дата повно-
власті зацтованої О. Поповичем з 2. 12. 1911!
свідчить, що та мнима повновласть уділена
вістала мені П. Безнером уже по скінченні
парцеляції і в цілі уурядкування стану табу-
лярного кількох парцель, котрі комітет пар-
целяційний не знав і до тепер не знає, на
кого зайтабульовати — і тому лиш, щоб ко-
мітет не їздив за підписами до бувшого вла-
стителя до Черновців, згодив ся на те, щоб
повновласть була виставлена на моє ім'я, але
я без позволення комітету не сьмів і не сьмію
довільно інтабульовати парцель за потоком
аві інших на О. Поповича аві на кого ин-
шого.

Рішучою неправдою єсть, щоб я взяв
П. Поповичеву до своєї канцелярії і тут на-
мовляв її до підпису векслів тай до затаєня
сего перед хорим мужом — противно прав-
дою, що о факті підписання векслів через П.
Поповичеву довідав я ся сам від мого конци-
пента у Відні, що П. Поповичева говорила зі
мною в тій справі багато пізніше по підпи-

санню векслів, що я жадних подібних прире-
чень не давав, і давати не мав поводу, що
сама П. Поповичева просила мене о „секрет“,
що затім П. Поповичева не підписала векслів
під моїм впливом, але, як я пересвідчений, з
простої совісности за свого мужа, котрий як
мені Др. Чировский в листі до Відня доніс, а
о чім П. Поповичева знала „О. Попович бачу-
чись зі мною (Др. Чировским) вчера в Суді“
„сказав що ті векслі підпише, але нім я виї-
шов з термінів, утік до Городницьї, я поїхав
за ним — однак він сховав ся передімною
і казав мені заявити, що его нема, бо виї-
хав до О. Сусіди“ инчим разом казав векслі
„підписати в місто себе — дитині і відтак
„Двістер листом з 5. 6. 1909 ч. 4150/в. звер-
нув ті векслі назад до канцелярії...“

Ясною річею єсть, що при таких поведе-
нню найпершого комітетового і при очевидно
грозячій катастрофі мусів я поводитися енер-
гичніше, але безсовістю є посуджувати мене
за се о приватні користи, коли канцелярія моя
після 5 літньої страшної праці і заангажована
на сотки тисяч по уплаті осібною до парце-
ляції заангажованого конципента і покритю
зі свого ж гонорару частки недобору на 2009
корон вийшла з сеї цілої парцеляції майже
без всякого гонорара, коли противно О. Попо-
вич продав уже свій фільварок жидам з ви-
ском 30.000 корон.

Неправдою є, якби колибуть давав я О.
Поповичу прятку до якихсь застережень, що-
би я якихсь надмірних претенсій не вимагав
і не розкладав на селян „напротив правдою є,
що сам О. Попович взяв мене листом своїм
з 24. марця 1910, щоб я з огляду на надмір-
ну надобовязкову працю при парцеляції по-
трутив собі належне є ще з загальної квоти
— чого я не зробив і аві шельога більше по-
над свій гонорар 2½ процент не почислив і
не стягнув, о чім О. Попович дуже добре знає
і дав навіть сему своєму лучшому пересвідче-
ню вираз кляканий в листі своїм з дня 20.
лютого 1909 (дословно): „Предкладемо людям
що навіть П. Безнер і жид хвалив П. Посла,
що таке зробили для Городницьї, що він і не
сподівав ся етц. а понадто коли я вівзав і я
просив О. Поповича, щоб зредуковав свій
надмірний зиск зі спродажи свого фільварку
з 30.000 на 20.000 корон, коли я обіцяв за се
вплинути на людей, щоб я ще додади О. По-
повичу 5000 корон, коли я зобов'язував ся
без всякого гонорара перевести ще інтабуля-
цію берегів Двістрових (17 моргів) на О. По-
повича, хотів навіть вплинути на селян, щоб
відступили від своїх приватно правних претен-
сій, просив О. Поповича, щоб лиш в суді кар-
нім не поневрилось імя руського сьвященника
о злочин обманьства до Z 258/II, тогди на
се все моє предложене, котре я не зважаючи
на всі мої личні обиди і прикрати в інтерес
родини О. Поповича і его стану духовного єму
предложив — одержав я за посередництвом
п. Безнера слідуячу відповідь О. Поповича пи-
сану до П. Безнера і переслану мені тимже
П. Безнером з допискою власною, що лекше
заклучити чесько-німецьку угоду, як діяти з О.
Поповичем до кінця“ відповідь вільноручну
О. Поповича такого дословного змісту:

„Wielmożny Panie Sąsiedzie!
Żona moja mówić sobie nie daje... żąda
całkowitej zapłaty... ja bez jej wiedzy zarządę
jednak jakoś, że obiecany opust dałbym, gdy-
by (селяне комітету) wnet zgłosili się z
wekslami podpisanymi na 12.000 K. W prze-
ciwnym razie uwiadomiam, że zbyt krótka
pauza dzieli nas od starcia wekslowe-
go i wszystkich kosztów z %...
Jeżeli Okuniewski wyprosił od ludzi 5000
K, resztę powinni dołożyć ruscy dygnitarze(?)
gdy on biedny... niech Okuniewski „upokorzy
się“ — i tak nastąpiła by pełna zgoda i dawna
życzliwość a wszystkie kroki prawne dopiero
wtedy by ściągnięto na całą linię. Bo jest
wiele więcej jak Dr Okuniewski wie a więc
oprócz wzajemnych dochodzeń na razie tylko
początkowych ściągniętych i weksle i proces
cywilny na niego o odszkodowanie i skargę
gotową do Izby adwokackiej i wstrzymałbym
druk broszury o praktyce parcelacyjnej i t. p.
i t. p.

Віддаючи се письмо під осуд суспільно-
сти пишує

З поважанєм

Др. Окуневский.

Звичайні загальні збори Тов-а „Руска Бесіда“ у Львові

Ринок ч. 10

відбудуть ся по мысли § 20. статутів в суботу
дня 23. марця 1912 точно о годинах 6. вечером
з отсим порядком дневним: 1) Відчитанє про-
токолу. 2) Звіт уступаючого Виділу. 3) Вибір
нового Виділу. 4) Внесення членів. — О як най-
численнішу участь ВП. Панів Членів просить
Виділ Товариства „Руска Бесіда“ у Львові.

Оповіщене.

Рада Надзираюча „Лемківського Банку“ в
Новім Санчі силки взаїмного кредита заре-
єстровані з обмеженою порукою повідомляє
по мысли §. 61 статута, що

VII збичайні загальні збори

тої силки відбудуть ся дня 20. марця 1912 о
2-гій години пополудня в Новім Санчі в ко-
мнатах Банку з слідуячим порядком дневним:

- 1) Відчитанє протоколу з попередних за-
гальних зборів силки.
- 2) Звіт Ради Надзираючої і Дирекції
з діяльности Товариства за рік 1911.
- 3) Відчитанє звіту з переведеної в річ
1911. ревізії через люстратора Краєвого Со-
юза ревізійного.
- 4) Звіт комісії ревізійної.
- 5) Внесення Ради Надзираючої що до ви-
соти дивіденди і розділу чистого зиску.
- 6) Вибір 1 члена до Ради Надзираючої
і двох членів яко заступників.
- 7) Одобренє вибраних Радою Надзираю-
чою членів комісії ревізійної.
- 8) Внесення членів Ради Надзираючої, Ди-
рекції і членів Товариства.

Новий Санч дня 9. марця 1912.

о. Василь Смолинський, Іван Кутковский,
председатель. секретар

Дяк з милим теноровим голосом, обізна-
ний з ірмологієюм і з типиком, чо-
ловік чесний і побожний, в званю своїм за-
милуваній, що евентуально міг би за умовле-
ну відповідну винагороду зайняти ся церков-
ною крамницею або помічним бути сьвящени-
кови в заряді малої гомеодарки, може обняти
посаду від неї св. Томи в Мишкові, почта
Більче золоте, куди і зголошення з маркою
на відповідь на руки гр. катол. Уряду парох.
слати належить.

Дяк жонатий або і безженний, маючий
хоч який такий особистий масток,
чоловік чесний, ретельний а умний, розумі-
ючий свій факх належито а то ірмологіон і
установ церковних, уміючий грати на фісгармо-
ні і ноти фігурові, вести хор і учить церков-
них пісень, з добрим голосом, обізнаний із
акцією християнською в громаді, найде слу-
жбу за відповідною заплаатою. Фахово озна-
комлені із діловоством касовим спілок, пи-
саркою громадською, агенцією „Двістра“ і
торговлею найдуть відповідний побічний за-
робок а при зголошеню будуть мати першен-
ство. Гр. катол. Уряд парох. Ясєвів пільний,
п. Городенка 4-к.м. о. Ілля Кливак.

Др. Богдан Барвіньский:

Зїзд галицького князя Данила з угорским
королем Белею IV. в Прешбурзі 1250 р. Іс-
торично-критична аналіза. Львів 1901. мала 8°
ст. 18. — Ціна 10 сот.

Жигмонт Кейстутович, великий князь Ли-
товско-руський. Історична монографія. Жовква
1905 8° ст. XIV+170. — Ціна 2 К.

Прешбурський зїзд в справі спадщини по
Бабенбергах. (Причинок до історії великого
австрійського безкоролівя). Львів 1903. 8° ст.
27. — Ціна 30 с.

Zygmunt Kiejstutowicz, książę starodub-
ski. Львів 1906. 8° ст. 28. — Ціна 50 с.

Історичні причинки. Розвідки, замітки і
матеріяли до історії України-Руси. І. Жовква
1908 мал. 8° ст. 170. — Ціна 2 К.

Bogurodzica dzewicza а історичні ви-
сновки Д-ра Шурата. (В інтересі історичної прав-
ди). Львів 1906. мала 8° ст. 41. — Ціна 20 с.

Історичний розвій імени українсько-русь-
кого народу. Львів 1909, мал. 8° ст. 41. — Ці-
на 40 с.

Історичні причинки і т. д. П. Львів 1909
мал. 8° ст. X+94. — Ціна 1 К 50 с.

Оповідання з рідної історії. Жовква 1911
8° ст. 190+XXCVI (-53 образки)+2 карти. —
Ціна 2 К 20 с.

В справі підручника рідної історії для І.
класи середних шкіль. Львів 1911. мал. 8° ст.
79. — Ціна 50 с.

І. Шевченко яко „атеїст“ та поет „ненави-
сти“. ІІ. Безіменні „герої“ і їх кертична робо-
та. (Дві відповіди клеветникам Шевченка)
Львів 1910. мл. 8° ст. 16. — Ціна 10 с.

Дістати можна в книгарні Наук. Тов.
мі Шевченка у Львові, Ринок 10.

Парохія, львівської архієпископ, на підгір-
3.200 душ (камеральщина), 120 моргів рілі, рі-
ка, почта, молочарня і т. д. в місці, зелізни-
ця 4 клм., до заміни за рівнорядну. Зголоше-
ня слати під М. Ш. poste restante Креховичі
к. Долини.

Вже час

Замовляти в

Народній Торговлі

Природні Літургічні

ВИНА

Австрійські по 96 К. за гект. Ірансо Львів
Герцеговинські по 110 К. „ „ „
Гегеляйські по 120 К. „ „ „
Самородніє по 132 К. „ „ „
Самородніє (Special) по 160 К. за гект. „

При замовленях више гект. ціна висша
і то: при замовленях від 50 до 100 літрів о
4 сот. на літрі, а при замовленях више 50
літрів о 8 сот. на літрі.

Бочки, вислані Ірансо до „Магазину Нар.
Торг. Стрий“ приймаємо до двох місяців на-
зад по ціні нечисленій. (10—15)

Тисячі ПРИЗНАНЬ до перегляду.

Гала оказійна Doroteum у Львові

лише при ул. Ліндого 6

(бічна Коперника)

продав з вільної руки без

Ліцитації

вживані і нові меблі, що походять із спадщи-
нових, конкурсних мас, з ліцитацій і з при-
ватних домів чи то з публичних повдовіня, пе-
ренесеня, виїзду, або інших родинних відно-
син Тепер є такі предмети дешево до набути:
2 фортеп'яни, кілька ідалень, спальні і салони,
бюрові й канцелярійні уладження, уладження
мужеских покоїв кавалерських, шафи на книж-
ки, бюрка, бібліотеки, крісла, кресенси, столи-
отомани, софи, кавали, зеркала, лямпи, го-
динники, перскі і інші дивани, портієри,
тиєри, образи, мідорити: старинности, мебелки,
порцеляни, огнетривалі каси, машини до пи-
сання, машини до шиття, мосяжні меблі, зелізн-
обляшані, як і загалом усякі бюрові уладження
по дуже низьких, аж до адивована цінах.

ЗАМІТКА. Відпродукуючим свої домові у-
ладження платимо найсолідніші ціни, полага-
джуємо заміни, виміни та переховання. —
„ДОРТЕУМ, ЛЬВІВ, ул. ЛІНДОГО 6 (бічна Ко-
перника). Порозуміє з провінцією ластово,
(19—30)

40

АМЕРИКИ КАНАДИ

найліпше перевозить

Лінія Кунарда

у ЛЬВОВІ ул. Городецька 99.

Ціна переправи кораблем 220 корон за дорослі
особи разом з поголовним податком, а 120 К
за діти понизше 12 літ з погол. подат.

Уважаєте на ч. 99.

ВІДІЗД З ПОРТІВ:

Ультонія з Рени 13. півтіня.

З ЛІВЕРПОЛЮ:

Найскорші і найвеличавіші пароходи
на світі:

Люзітанія, дня, 30/3, 27/4, 18/5.

Мавританія, 23/3, 13/4, 11/5, 1/6 1912.

Першорядна ПИСАННЯ
ШКОЛА на
МАШИНИ
Хорберт Ерліх Львів, площа Смольни 4.
Склад машин до писання і американських
уладжень бюрових. (50)